

ALEXANDRINA SCURTU

SONETE

BUCHURESTI

EDITURA LITERARA A CASEI SCOALELOR

1920.

R. P. R.

BIBLIOTECĂ CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
DIN
BUCUREŞTI

Nr. Inventar

14.082

Anul

Sectia

51. Rom. X

Nr.

5 lei

ALEXANDRINA SCURTU

SONETE

BUCUREŞTI

EDITURA LITERARA A CASEI ȘCOALELOR

1920

C1905

Biblioteca Centrală Universitară
"CaroI I" Bucureşti

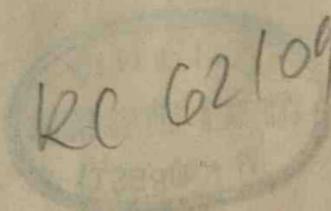
Cota

41489

BCU – Bucuresti

G14082

41489
Dublet

SONETE

PĂPUŞEI

Cum stai de tristă 'n colțul tău, păpușă,
Te 'ncearcă poate, și pe tine, dorul
De mâna mică ce trăgea zăvorul
Și o aştepți să bată iar în ușă?

Intr'însa viața și-a secat izvorul;
— Lumină dusă 'n zare de cenușă —
Pe când în mine strânge o cătușă
Trecutul, ziua de-azi și viitorul.

Când astăzi cat prin casa pustiită,
Și te 'ntâlnesc, cu brațele întinse,
Sărmană jucărie părăsită,

Mă răzvrătesc în clipele învinse
S'asvârl naturei mari, neîndurate,
Sarcasmul unei vieți nesecerate.

PRIVEGHI

Ce trist privește lumina de ceară
La tine, cum dormi — în somn de vecie;
La mine, cum cat în clipa pustie
Strângând neantul cu brațe de fieră.

În haos, dacă nimic nu învie,
Suflarea-mi dusă cu tine să piară;
Sau ca o rază în fața-mi răsară
Mișcarea ta scumpă, dulce, sglobie.

Dar tu, copilă cu fruntea senină
Trecut-ai pragul de plâns și de jale...
— Apeși rochița cu mânile pale

Si moartea în față-ți par că se'nchină. —
Lumina s'apleacă, tristă, fatală,
Iar eu te privesc, cum duci, ideală

Durerea-mi neagră în țări de lumină.

CE AR FI ?

O, taci! Ascultă!... Par că 'n depărtare
Sunară pași! Ce-ar fi din vijelie
De s'ar desprinde umbra plumburie
A celor duși în nesfârșit de zare?

E miezul nopței, ceasul întârzie
Pe-un ultim dangăt ca o întrebare
Și-i poate chiar a timpului chemare
Ce 'n noapte pasul morților învie.

Deschide ușa! Vreau să-i văd de-arândul
Cum vin încet, cu capete plecate,
Solemni și triști, purtându-și sfranii, gândul.

Ca vijelia care 'n geamuri bate
Vreau să-i întreb, să le ascult tăcerea —
Si să pricep de-au cunoscut durerea

În cenușia lor eternitate...

IMI CÂNTĂ UMBRELE

Imi cântă umbrele în astă seară
Romanța lor; e ca o nebunie
Ce 'n liniștea grădinilor învie
Cu mâni de rugă care vin să ceară....

Și eu ascult; în viața mea pustie
Grădina-i noapte, fața mea-i de ceară;
Ce ritmu vine să-și arunce iară
Delirul pe simțirea-mi cenușie?

Sărmane note, fâlfâiți zădarnic:
Pe clipa dusă nu se mai aprinde
Nici râsul vesel, nici sărutul darnic...

Simțirea voastră nu mă mai coprinde;
Mă 'ngroapă 'n țara morților: Uitarea —
Și-s prea departe să mă 'nchidă: Zarea —

Regretul — Amintirea — Resemnarea.

PORTRETUL

E toamnă, plouă, umbre mari apasă
Pe gândul meu durerea lor vrăjită,
Simțirea-mi pare astăzi țintuită
Intr'un sicriu ce în adânc se lasă,

Privesc un chip, ce'n cadră aurită,
Se uită lung la crinul de pe masă,
Aș vrea cu viața'n nepătruns rămasă,
Să-i pot întinde floarea mult dorită.

Dar liniștea îmi pironește visul,
Imi pune lung sărutul ei pe mâna,
Nu pot să mișc, nici să ridic abisul.

S'adună umbre! Par că sunt țârână.
Și 'n jurul meu, ea singură trăește:
Privirea care 'n cadră strălucește!...

SPRE CIMITIR

Pe strada care urcă'n nepăsare
Ridic și eu durerea mea trudită;
Acolo sus, cu liniște silită
Adoarme cimitirul în uitare...

E seară, vremea pare 'nvăluită
În tot ce nu-i și piere ca o mare
În necuprinsul care 'n depărtare
Așterne zarea lui neisprăvită.

Mai sus mereu, doi plopi arată drumul
Iar orizontul își întinde scrumul
Pe o dungă roșie, de agonie...

Acolo sus o rază mai târzie
Va străluci, știu bine, ca o floare,
Din cruce 'n cruce prinsă, trecătoare...

- 814082 -

AGONIE

In cimitir

Durerea mea e scânteierea care
Aprinde candele pe la morminte
Când ziua moare în odăjdi sfinte
De sânge, aur și mărgăritare,

Pe cruci de lemn, pe marmoră, fierbinte
Se scrie plânsul razei funerare :
Acolo, agonia cea mai mare;
Aci, o jale fără de cuvinte...

Iar când, departe, se ivește luna
Cu față-i pală, ca o visătoare,
Durerea mea, în aiurări — nebuna, —

Mai cată'n umbră urmele de soare,
Mai cată viață care nu mai este
Decât: morminte, taină sau poveste.

DUREREA MEA

Durerea mea e floarea ofilită
Ce tremură pe un mormânt, în ceață ;
Suflând a iarnă, vântul o înghiată —
Strălucitoare 'n noapte 'nmărmurită.

Și moartea din abisul ei trezită,
Trecând printre morminte-i râde'n față,
Dar nu vroește groaznica drumeață
Să-i strângă viața albă, chinuită.

Așă veghează jalea mea pe-o groapă,
Privind pământul, lung, în aşteptare
Sub bolta care în adânc se sapă....

O floare, cer, pământ și.... resemnare;
Dar care lume poate să încapă
Așă cum e, suprema-i palpitare ?

EFECTE

Nu știu de ce gândirea îmi atinge
Așă ca'n vis strunata mea simțire
Că scânteind se perde, în neștire
Un ton răsleț ce'n viață dus, se stinge.

Când a sunat a fost o strălucire,
O flacără ce clipa o încinge,
Efectul grav al unui strop de sânge,
Petala unei flori de fericire.

A licărit, s'a stins.... o notă clară
S'a frânt în urmă, tremurând pe strună,
Dar glasul vieței reveni-va iară ?

De-ar fi aşă, ca cel ce se răsbună
Ar hohotă în răcenete de fieră
Din plânsul dus, cântarea mea nebună..

TRANDAFIRUL

Discret, închis în lunga mângâere
A cutelor scrisoarei de-altă-data.
Sfârșind cu viața lui cea parfumată,
Un trandafir mai mult pe lume pierc.

Petala i-se spulberă uscată
— Un vis de frâgezime și durere;
Dar unde încărcate de mistere
Invie slova cea de mult uitată.

Sensații grele cu esențe rare
Amestecă vâltoarea lor nestinșă
Și viața tipărită 'n slope are

Intraripări de vrajă necuprinsă ;
Ridică lumi de feerii, de soare,
De cer albastru și grădini în floare.....

In plicul galben, trandafirul moare..

COPACUL

Bătrân, copacul şade la răscrucă,
Priveşte lung în marea albăstrie,
E singur; doar un nor în pribegie
· O veste de departe-i mai aduce.

Aşa-i de când? De mult, nici el n'o ştie;
O creangă mare stă să se usuce
Iar altele, în seară, par năluce
Atâta umbră lasă pe câmpie.

Doar frunza-i sună lin, ca 'n vis, molatec,
Când ii alintă pletele căzute
Un vânt ușor, ce-adie nebunatec.

Și tari, din inimă de lut crescute
Se 'ncheagă rădăcinele-i sălbatec
In viața nopților adânci și mute.

BRADUL

Iși înălța străvechea lui mândrie
Atât de sus în zări amețitoare
Că ziua, par că, s'aprindea de soare
Iar noaptea în visare argintie

Plutea prin haosuri amăgitoare
Prinț'a luceferilor feerie,
Părea trecutul care nu mai știe
Și viitorul care stă să sboare.

Dar ce solemn în zile de durere
L-am contemplat, cu brațele întinse
Privind întunecos ca o părere

In cenușiu zilelor învinse!
Pe când un nor, purtând pe înserate
Capriciul lui în spre eternitate,
Il atingea cu aripi destrămate.

mădălăi și albaștri
înțepătări și lăptări
înțepătări și lăptări

UMBRE IN PĂDURE

O, umbrele albastre din pădure
Privește-le! Nu-ți par că-s heleștee
La care vine tihna ca să bee
Tăcerea zilei din tufișuri sure?

Prin undă lor nedumeriri scânteie,
Izvorul vine taina să li-o fure,
Copacii tați le roagă să se 'ndure
Și 'n țări de vrajă trupul lor să-l iee....

Visări se scaldă 'n apele ușoare,
Un cântec sună, o chemare taie
Adâncurile lor clocoitoare

Iar soarele din raze lungi, bălaie
Iși țese-o pânză ca să le 'nfășoare
Cristalul scump în mreaja-i de văpaie.

PE BALȚĂ, IN AMURG

Pe baltă unde nufărul privește
Ca în oglindă dulcea lui paloare
In cercuri mici de ape stătătoare
O barză, ațintită, pescuește,

Un pâlc de trestii spre apus de soare
In flacări ruginite dogorește
Și zarea în albastru își topește
Departă, nesfârșirea-i pieritoare.

O, vrajă scumpă cunoscută mie !
Amurguri lungi și raze ostenite,
Pierdute'n liniștită simfonie

A dorurilor ce sclipesc uimite
Ca fața trist'a bălții, argintie
Și florile de valuri cercuite....

VISUL SPICELOR

Înșiră-te cântând, mărgăritare,
Și spune visul spicelor bogate
Atuncea când în valuri legăname
Se pierd adânc în nesfârșit de zare.

Ne spune cum, spre țărmuri depărtate,
S'or duce 'n toamnă pline de 'ntristare
Să umple cupele de aur care
Le vor sorbi mândriile curate.

Ne spune, cum de-acuma se 'nfioară
Când le mădzie vânturi reci, venite
Din țări străine unde au să moară,

Și cum privesc, cu doruri înmiite
Spre satul lor mijind ca o comoară
In marginea potecei înverzite...

ROMÂNUL

Cum stă privind cu ochii, lung, în soare
El pare-un bronz ce-a răsărit din glie
S'aducă muritorilor solie
Din vremuri vechi... în veci nemuritoare....

A fost răsboi, s'au ridicat popoare,
Pământul zdruncinat din temelie
A răsunat de strigăt — și urgie
S'a prăbușit din cer ca să'l doboare.

Dar El purtându-și fruntea de lumină
Ca o nădejde din dreptate ruptă,
Nerăbdător, s'a avântat în luptă...

Acum când rana-i s'a închis, suspină,
Privește soarele ca nici-o-dată
Și ară brazda „Lui“.... descătușată.

CĂSUȚE MICI....

Căsuțe mici cu prispe învechite,
Incovoiate sub povara vieții,
Voi ce surâdeți, albe, diminetii
Iar seara vă închideți, ostenite,

Cu care gânduri urmăriți drumeții ?
Ce suflet zboară'n vetre înnegrite ?
Amaruri, jale, doruri asuprite
Vă 'ncearcă și vă ostenesc pereții ?

... nu? — Urmați în toiul verii
Sub cer albastru 'n liniște adâncă
Un vis trăit cu floarea primăverii?

Si iarna povestîți, — când se aruncă
O flacără jucând în umbra serii, —
De zile bune ce-or să vie încă?

înțeț luiot nă hantă — ţea răz
șoalea arătăi și urcădă moaș
țilișvăntă amări și fieră siv răz

CĂSUȚE TRISTE

Căsuțe triste fără semn de viață
Inchise, reci și par că amețite
De-un somn adânc. De ce mai stați trudite
In zile lungi cu visuri cari 'nghiață ?

In curte printre pietre învechite
Noroi destul sau iarba îndrăzneață,
Ulucul rupt și strânse drept în față
Grămezi informe, hârburi asvârlite.

In vatră, cine știe ? Poate plângé
Vre-un glas pribeg ce-acuma nu mai este
De cât ecoul vântului ce strângé

Din alte lumi crâmpee de poveste
Și pe la greamurile prăfuite
Perdele vechi pe'ncet îngălbenite

Așteaptă alintat de mâini iubite.

CĂSUȚE ALBE

Căsuțe albe prinse în lumina,
De aur viu al zilelor de vară,
Cu prispe dragi ce par că-și fluturără
Ca flori de vis, sub streșini vechi, tulpina;

De ce priviți în ziua solitară
Cum se înalță, în spre drum, sulfina
Când soarele și-o risipi rugina
Vreți s'o ajungă umbra voastră iară ?

Atunci, în strigăte de veselie
Vor răsări, îmbujorați de muncă,
Ai voștri scumpi ce viață vi-o îmbie,

Si voi mai vesele ca nici-odată
Veți tresări sub raza ce-o aruncă
O candelă'n perete atârnată....

AM PRICEPUT

Am priceput că toamna e venită
Când în melancolia zilei clare
Prin raze dulci și în lumini mai rare
Zărit' am și natura ostenită.

Un pas sunând pe frunza'ngălbenită,
Desprinsă'neet, picând la întâmplare
In inima-mi trezit'a o cântare
Strunată'n plâns, în liniște cernită.

Căci farmecul naturii triste doare :
O rază nu mai e decât părere,
O notă par că nesfârșită moare.

Si frunze roșii picurând, stinghere,
In tonuri stranii de însângerare
Lucesc, ca urme de dureri, în zare.

IN ZILELE DE TOAMNĂ...

In zilele de toamnă când s'adună
In stolnri negre păsări călătoare
Şi pier încet ducându-se spre soare,
Spre ţări în care primăvara sună,

Se strâng şi gândurile-mi doritoare
De cer senin, de-o zi mai dulce, bună,
In care veselia se răsbună
Şi dă din aripi mari, strălucitoare.

Dar în zadar; natura tristă, rece,
Incheagă 'n ceață dorul de visare....
Și jalea cu durerea se întrece

In picurări trudite și amare....

Trec stoluri negre, poartă în spre soare
Duioase vieți de păsări călătoare...

Și 'n ceață toamnei visul meu mă doare

UN VIS DE IARNĂ

Un vis de iarnă și de fericire
Pierdut în liniștita simfonie
A gammei albe plină de magie
Scânteietoare 'n larg de nesfârșire.

Un vis, căci doarme totul pe câmpie
Și multe troenite's în neștire
Ninsoarea se aşterne 'n văl subțire
Iar zarea se închide plumburie.

Un fulg sglobiu se joacă lângă mine,
Un altul înai duios sărută ochii
Ce l-au zărit cum de departe vine.

Zăpada îmi alintă poala rochii
Pe când o mâna în mănușă 'nghiață
Și visul tot îmi strălucește'n față.

TREC ZILE.....

Trec zile 'n cenușiu investmântate,
In sir încet, ținându-se de mâna ;
Solemn privesc în viața mea păgână
Prin clipe stranii, reci și întristate.

Iar când se furișează pe 'noptate
In spre apus, ajunsă o bătrână,
Fantoma celei ce mi-a fost stăpână,
Atuncea când durerea se mai sbate,

O plâng tăcut și o privesc eum duce
În zarea lumilor, ca 'n vis, trecutul
De parte în spre țara de năluce.

Si mâine când venî-vă nechemată,
O nouă zi, strângând necunoscutul,
Va trece 'n cenușiu îvestmântata...

OROLOGIULUI

Trăim încet și tu și eu... de-odată
Vedem că am trecut pe nesimțite
În țara umbrelor nedeslușite
Atunci când prinde inima să-mi bată.

Și în sonoritățile 'nvechite,
Tu-mi spui vibrând din voce cadențată
Că timpul ține viața suspendată
Pe un abis de clipe netrăite...

O, pe atunci, am vrut să-mi cat avutul.
S'am coborât cu glasul tău metalic
Intr'un neant, visând necunoscutul;

Când am privit: în brațe de argilă,
Infiorând instinctu-mi animalic,
Se deschidea mormântul fără milă.

De-atunci păsim și tu, și eu, în silă....

IN CERCU-I DE LUMINĂ.... *

In cercu-i de lumină strânge lampa
A casei liniștită mulțumire
Pe când adoarme 'n umbră c'o privire
In spre trecut, în cadră veche, stampa.

Bătaia ceasului atinge rampa
De unde timpul sboară'n amintire
Dar astăzi aripa-i, în neclintire,
La ușa 'nchisă străjuește clampa.

Vieața mea, privește: — Nu-i o seară.
Din cele bune care îți petrece
O mâna caldă peste fruntea rece ?

— În sobă iată se incinge focul —
Apropie a gândului povară
De vraja lui, să-i urmărească jocul....

România în secolul al XVIII-lea
împăratul austriac Joseph al II-lea
țările române și poloneze

DUPLEX

N'ai întâlnit, străine, într'o seară
Pe când umblai prin lumi necunoscute
Un om în negru care 'n gesturi mute
Rupea fâșii din haina-i, ca o fiară ?

Aș vrea să știu de urmele-i pierdute ;
Aș vrea să-l chem, să-l văd cum vine iară
Și să-i aduc în viață lui amară
Din mânăgâerea vremilor trecute.

Căci el e dorul, viața, nălucirea.
Cum a plecat!... și ce mai cată încă
În nebunia lui atât de-adâncă?

Eu sunt, rămasă 'n urmă: fericirea.
Acelaș suflet ne-a ursit Misterul
Dar carnea lui vrea să ajungă cerul

A mea se mulțumește cu privirea.

ERA TÂRZIU...

Era târziu și noaptea adormise
Vibrând încet în colțul de grădină.
Iți amintești? Prin ramuri luna plină
Privea tăcut, părea că 'ncremenise.

Atuncea ridicând o cupă fină
Tu ai turnat pe galbene caise
Un vin spumos. — În noaptea grea de vise
Părea nectar esența-i cea divină.

Cristalul, fructele, grădina, vinul,
Surâsul tău ! Prea multe deodată....
Mi-am auzit în noapte, lung, suspinul.

De parte s'acorda o violină
Ş'a clocotit cântarea-i înselată
In tonuri stranii frânte pe surdină.

Am tremurat sub noaptea înstelată..

INTR'O SEARĂ

Iți amintești de-o zi de primăvară
Cu cerul tremurând pe inserate
Sub ultimile raze săgetate
In spre oraș, c'o stralucire rară ?

Prin geamul larg-deschis, înfiorate
Balsamuri dulci purtau a lor povară
Spre lumea noastră strămutată iară
In zări albastre de singurătate ;

•Căci noi priveam în sufletele noastre,
Iar liniștea aceea nepătată
Urca plutind pe scânteieri de astre.

1879 107 343

Uitasem tot. — In taina parfumată
Un vînt ușor, ca 'n glumă ne aduse
Dintr'un cais petalele-i apuse...

Nu știu de ce, tu, m'ai privit, de-o dată...

CÂND VOI VENÌ

Când voi venì, va fi o zi frumoasă
Spre asfințitul zilei, când trecutul
Se stinge 'ncet lăsând necunoscutul
Să-și desvelească umbra mătăsoasă.

Când voi venì, va fi Neîntrecutul
Ce strânge 'n brațe clipa „lui“, duioasă,
Va fi din cartea visurilor scoasă
Povestea albă care-și dă sărutul.

Când voi veni, va fi, poate, tăcere
Atât de mare și atât de-adâncă
Că vom simți extazul în durere

Si vom privi, și nu vom crede încă
De-au fulgerat lumini dintr'alte sfere
Pe dorul nostru tare ca de stâncă.

PĂMÂNTUL

Pământul, rob al datoriei sfinte
Altar de bucurie și de jale,
Ce răbdător ni se aşterne 'n cale
Duios și mândru, tare și cuminte...

In el răsare grâul și, devale
In el s'așează, odihnind morminte...
Când graiul nostru sufletesc îl minte
Ne spune crezul înflorind petale;

Iar când, sburând pe culmi de strălucire,
Noi îl privim cum îți privești amanta,
Cu ochi de vis și gând de fericire,

El spune trist: te pierzi în rătăcire;
In mine numai vei afla giganta,
Hotărîtoarea tălmăcire-a vieții:

— Un pumn de lut ce râde dimineții.

AŞI VREA SĂ 'MBRĂTİŞEZ

Aşि vrea să 'mbrătişez cu drag pământul,
Să-i gust cu buza mea învăpăiată
Puterea liniştită, minunată
Din care el şi-a întocmit frământul

Şi să privesc cu dânsul deodată
Cum se hrăneşte'n sânul lui avântul,
Cum se deschide, palpîând, mormântul,
Cum creşte îloarea visului, bogată...

Atunci, pierdută 'n culmea bucuriei,
Să râd vieții ca un mugur care
Iși simte vлага 'n rădăcina tare...

Si trupul meu, sclipindu-i armoniei,
Lipsit de teamă și de întristare
Să nu aștepte umbră, resemnare

Ci 'ntraripări din desmierdatul gliei...

SIMFONIE DE TOAMNĂ *

•Ce stranie răsună în povară
Durerea mea prin ziua cenușie,
E ca o viață care nu mai știe
Să-si cânte visul drag, de primăvară

Si-i toamnă, par că de o veșnicie:
O ploaie rece tremură afară,
Iar vântul gême, urlă ca o fiară,
Infiorându-mi inima pustie.

•O! Cum aș vrea să fie altă-dată
•Când aprindeam în casa 'ntunecată
•C'un râs sonor lumina aurie.

Si ne uiemeam cum înviau de-odată
In ochii noștri plini de bucurie
Dorințe noi și nouă simfonie

De toamnă rece lângă foc visată.

PETALE

Petale dulci de flori, catifelate,
Vibrând aprins în sărutat de soare
De ce în armonii strălucitoare
Trăiți un vis de clipe parfumate ?

Și voi, cărnoase buze 'nsângerate
Ce tremurați în viață doritoare
De nesfârșit? De ce sunteți voi oare
Petale omenești de voluptate?

„Suntem în calea neagră a durerii
„Sclipirea resonanțelor sanguine
„Culeasă din privirile puterii

„Când cată 'n haos taine noi, divine,
„Crescute 'n visuri de apoteoză;
„Suntem delirul, picurând narcoză

Pe dorul veșnic de metempsichoază“.

CUVÂNTUL

Privește! Par'c'a fulgerat tăcerea
Și iată scoborându-se cuvântul
Din cerul sufletelor spre mormântul
În care omul își ascunde-averea.

În diamante i-e țesut vestmântul
El ține-un sceptru: se numește Vrarea,
Pe frunte poartă tiară: e Durerea
Și 'n inimă un plumb: Desnodământul.

•Cât stă încremenit în fața lumei
Se uită lung ca 'ntr'ânsul să coprindă
Lumina care-i dăruită humei

•Când iată'l dus... a dispărut.... doar clipa
Mai cată trist cu fața-i de oglindă
In urma lui și-și scutură aripa....

ROMANȚA VIOLENȚA.

Imi ceri să-ți cânt romanța violetă —
Romanța mea și-a serilor trăite,
Romanța dorurilor nesfârșite,
Romanța zilei adormind, cochetă.

N'o cere azi... sunt clipe prea umbrite
Iar mâne, glasul meu de o repetă
Să știi că nu-i romanța violetă
Ci un ecou al celei adormite.

Când am cântat'o 'n vis odinioară
Vibra strigând, în note 'nsângerate,
Sau aşternea acordul ei, usoară...

Acum, în inima-mi zdrobită sboară
În sfâșieri de triluri destrămate:
— Un glas de mort dintr'o eternitate.

*Elăoară sărăcăiște și lăptea ma
elăoară sărăcăiște și lăptea ma
elăoară sărăcăiște și lăptea ma*

CÂNTECUL LEBEDEI

In nopți adânci când stelele apleacă.
Spre lacul mort privirile duioase,
Din trestia cu umbre mătăsoase,
Nesațul unui cânt în larguri pleacă.

Conducătoare și următoare sărăcăiște și lăptea ma
Invie 'ncet, în note mlădioase,
In triluri aiurite se înneară
Și lin, ca mângâierea stă să treacă.
Pe valul cloctelor furtunoase.

Dar când așunge marea simfonie
Ce chiamă, plângе, tremură, sfâșie
Şătinge culmea dusă în durere

E cântul alb, e cântul care cere
Intr'un delir pierdut în agonie
Imbrătişări imense de mistere,

Şi moare 'n noapte ca o nebunie....

S'A 'NTORS CORABIA

S'a 'ntors corabia ce-o trimesesem
Să sboare 'n larguri într'o dimineață
Când soarele se desprindea din ceată
Şi dorul încă nu-l întelesesem.

Atunci fugind în goana ei semeață
Ii zise vântului: nu vrei să țesem
În jurul lumei pânza ce prinsesem
A o urzì din palpitări de viață?

Așă s'au dus: Corabia și Vântul;
Pe când albea visarea ei în zare
El aduna în jurul ei avântul

Și-un murmur îi purtă în legănare
Dar le zâmbea din depărtări pământul
In port acum corabia tresare

Când îi sărută ancora mormântul,

IN PORTUL TRIST

In portul trist pe valuri călătoare
Sosesc în șoapte ape despletite
Iar umbra ancorelor ostenite
Le prinde sufletele visătoare.

Atunci în freamăte neliniștite
C'un foșnet lung, colcotitor, ce doare,
Se leagănă, se frâng și trecătoare
Pornesc spre țărmuri largi, neprihănite.

In portul trist simțirea mea trudită,
De ancora durerii aiurită
A stat pe loc înfiorând o clipă;

ROU

Dar viața care bate din aripă
A smuls'o și 'nspre mări amețitoare
O duce, fâlfâind, biruitoare!

DOR

Pământ se-așterne, liniștit, la soare
Acolo unde gându-mi se oprește,
Atunci văd lanul mult dorit și crește
Pe el, ca'n vis, a ierbei sărbătoare.

Un om străin, cântând voios, cosește
Din bunul meu iar umbra-i sburătoare.
Se 'ntinde lungă și nepăsătoare
C'o desvelire care stăpânește...

Așă vrea să alerg, să fiu și eu de față
În zori, când razele de dimineață
Pe brâul verde sună deșteptarea

Iar seara când se năruiește zarea,
Pe mâna mea săpând adânc în viață
Așă vrea să simt cum clipele îngheță...

Si timpul cum își ține răsuflarea.

SONET MEDIEVAL

In vremile trecute cavalerii
Pe caii lor spumoși bătuți de zale
Porneau, cu pumnul apăsat în șale
Ca să măsoare brațul lor, Himerii.

Și de pe turn Domnițe mândre, pale,
Cu ochii negri încinați puterii
Priveau cum pică asfințitul serii
Umbrind pe soții lor porniți pe cale...

Dar peste-o punte încă jos lăsată
Un trubadur în haine negre vine,
Ridică toca lui catifelată,

AMOLAS
Salută Doamna și ca să-i încchine
Incepe cântul... Tremură de-odată
Castelul vechi, sub melodii divine!....

...Surâde Doamna'n turlă crenelată..

SALOME

Şi Salome dansa... se 'naripase
În armonie frumusetea-i rară
Şi 'n jocul ei cel straniu, o brătară
Suna în tact, cum încă nu sunase.

Încep de tot, pornită în povară,
Intr'un vârtej, mlădie se 'nălțase:
— Părea o floare scumpă de mătase,
Părea o pradă și părea o fiară. —

Pierdută 'n ritmuri de înlănțuire
Uitase visul, doruri înflorise
In sănul ei de albă strălucire;

Cu pieptul gol, cu brațele deschise
Párea că vrea în danțul de-amăgire
Să-și frângă trupul ce-o înnebunise..

CLEOPATRA

I

Se 'nalță 'n unde fumurii orgia,
Ea 'nlănțuește cupele bogate
Apoi, în rozele catifelate,
Scânteie, aromindu-și nebunia.

Atunci regina'n sufletu-i se sbate
Și'n ochi-i negri tremură mânia,
Căci a simțit sburând zădărnicia
De-asupra clielor de voluptate.

Ar vrea, în viața ei încătușată,
Să fie veșnica necumpătată
Ce-și frângă trupul ei de strălucire-

Și'n lumea, ce-o adoră 'ngenuchiată,,
Să se ridice: floare minunată
Stăpână chiar și peste nemurire....

II

Pe oglindirea vinului sticleşte
In cupa grea de aur, cizelată
Insuflarea perlei, prea bogată.
Şi Cleopatra'n visul ei priveşte.

Atunci apleacă buza parfumată
In spre potir şi gustă nebuneşte
Pe când fiorul vieţii rătăceşte
In carnea ei de vrajă sărutată...

Orbită pare noaptea'n rătăcire,
Făclii se sting, petale mor zdrobite,
Priviri sunt fulgerări neliniștite

Iar glasuri cad, topite'n nesimțire—
— Atunci regina, mândră, se ridică
Deodată-i pare lumea 'ntreagă mică —

Și-asvârlă-un râs nebun și fără frică !

SEMIRAMIS

I

Intinsă leneș pe covorul moale,
Prin gene lungi privește în oglindă
Dar ochiu-i nu se 'ncearcă să cuprindă
Nici rotunjimea formelor ei goale,

Nici frumusețea-i dulce, strălucindă.
Semiramis visează, și domoale,
Se 'nalță, ca mireasma 'n rotogoale,
Imagini vechi ce ar dori să prindă.

Ea uită cum străluce Babylonul,
Cum Euphratu 'n zare oglindește
Cetatea largă, ce-i mărește svonnl.

De parte 'n clipe duse rătăcește...
...și tremură, căci visul îi apare
Țesut din sânge și mărgăritare:

Miraj oriental în larg de zare.

SEMIRAMIS

I

Intinsă leneş pe covorul moale,
Prin gene lungi priveşte în oglindă
Dar ochiu-i nu se 'ncearcă să cuprindă
Nici rotunjimea formelor ei goale,

Nici frumusetea-i duice, strălucindă.
Semiramis visează, și domoale,
Se 'nalță, ca mireasma 'n rotogoale,
Imagini vechi ce ar dori să prindă.

Ea uită cum străluce Babylonul,
Cum Euphratu 'n zare oglindește
Cetatea largă, ce-i mărește svonnl.

Departe 'n clipe duse rătăcește...
...și tremură, căci visul îi apare
Țesut din sânge și mărgăritare:

Miraj oriental în larg de zare.

II

In Babylon răscoala se 'ntețește,
Poporul cere pâne și dreptate,
Iar umbra adormitelor palate
Tresare greu, căci strada clocotește.

Semiramis ascultă; se oprește,
O clipă lungă. inima-i de-a bate,
Când în a gândului singurătate,
C'un ton strident, un glas, străin izbește.

Și pe terasă mândră și fatală,
Cu trupu-i cald, pe jumătate goală
Aleargă, să-i cuprindă cu privirea...

Un ah! de admirare. — Ce domoală,
Smerită 'ngenunchiază omenirea
S'adore frumusețea triumfală !

SATIRUL

I

De prin tufiș, ascuns pe jumătate
Le-a urmărit cu ochi setoși satirul,
Ispititor îi aducea zefirul,
Mireasma trupurilor parfumate.

Căci se scăldau și răsuna potirul
Ce aduna în stâncă, ferecate,
Isvoare reci, șoptind destrăbălate
De râsul vesel ce-i mărea martirul.

Era Telphusa 'n choru-i de fecioare
Frumoase toate, sprintene, usoare,
Din stropi de apă înșirau mărgele.

Dar el, mușcându-și buzele cărnoase
Desprinse tufa, alergând spre ele...
S'a fost o goană prin păduri umbroase.

II

La pieptul lui o ține strâns, lipită,
E blondă ca o zi de primăvară,
Se sbate sănu-i, mâna'ncearcă iară
Să scape de'ncleștarea siluită

Și trupul cald, în ziua cea de vară,
Mai greu în frăgezimea-i umilită
Apasă floarea macului pălită
Ce'n părul lui așterne-o notă rară.

Durerea ei într'un suspin se pierde,
Căci îi zărește buza purpurie
și ochii ce'ndrăznesc să o desmierde.

Pe jumătate 'nvinsă nu mai știe
De ce pădurea este — atât de verde
Iar carnea lui atât de ruginie.

VÂLTOARE...

Un Böcklin

Pierdută 'n visul ei o nereidă,
Cu ochii mari, privirea 'nfiorată,
Se reazămă de stâncă, nemîscată,
Plăpândă'n frăgezimea ei splendidă.

Iar marea o admiră 'ntunecată,
Din adâncimi de purpură fluidă
Și 'n valuri largi alunecă avidă
Spre floarea — trup de grotă încadrată..

E lângă ea, o simte, o atinge,
Se 'naltă 'n ondulare pătimașă
Și 'n dorul ei, năvalnică, o 'ncinge...

HALVATĂ VĂLOU TO

Străluce zâna și, zâmbind trufașă,
Resfiră 'n părul ei mărgăritare
In sbuciumul amețitor, — de mare.

O! JOACĂ PHYLLIS

O! Joacă Phyllis! Văluл tău să sboare
Pe când se 'nalтă 'n armonii piciorull
Şi trupul tău să-си mlădie fiorul
Pe glasul undelor învingătoare

Să nu mai fii femee și nici floare,
Să fii o rază frântă din izvorul
La care Phoebus îndestulătorul
Iși soarbe viaţa lui strălucitoare.

Intinde brațele catifelate
Și mâinile de dor înariilate
S'alunece spre vis ca'n mângâiere,

Din bucle fă-ți un scut de scînteiere
Și buzele de poftă carminate
O ! Dă-le clipei care ți-le cere !....

DIONYSOS

Frumos și Tânăr, plin de strălucire
Dionysos, cu față 'mbujorată
Ridică cupa de-aur, și arată
Naïadelor nectarul de-amăgire;

Din purpura de vin, înflăcărată,
Când vor sorbi să fie-o rătăcire,
În pieptul lor nesaț și fericire
Să ducă lupta grea, înfiorată

E seara caldă, colo, în neștiere
Răsare luna 'ncet după coline.
Departă cântă Pan și 'n neclintire

Amantii gustă clipele divine.

LÂNGĂ FOC

S'așterne întunericul prin casă
Şi'l urmărește 'n gândul ei femeea,
Apoi s'apleacă în spre foc aceea
Pe care vraja strălucind se lasă.

Căci i-e senină fruntea de crăiasă
Şi-i cântă iarna 'n vatră melopeea
Ce-aprinde 'n armonia ei scânteea
Visărei prinsă 'n freamăt de mătasă.

Dar focu-i straniu, plin de voluptate.
De-odată 'ncins în fluturări nebune,
Albastre, roșii, vii, destrăbălate,

EL VREA FEMEAE

El vrea femeea și pe mâna-i pune
Intr'un reflex ce arde în păcate
Sărutul lui de flori însângerate...

DIABOLICA

Stă Lilith astăzi cântărind simțirea
Pe degetele-i albe, alintate :
Inele mari, inele prea bogate
Ii oglindesc în suflet strălucirea.

Cu glasul clipelor împovărate
'I-arată fie-care zguduirea ;
E unul care a simțit iubirea,
Un altul numai neagra voluptate.

O perlă albă spune 'n aşteptare
Cum s'a 'nchegat în adâncimi durerea,
Rubinul scânteiaz'o sărutare,

Opalul cântă moartea și tăcerea
Iar toate-și frâng pe aripi de lumină
Un dor, o desnădejde sau o vină.....

Zâmbind ascultă Lilith.... și-i senină.

TACORI

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Păpușei	6
Priveghi	8
Ce ar fi	10
Imi cântă umbrele	12
Portretul	14
Spre cimitir	16
Agonie.	18
Durerea mea	20
Efecte	22
Traudafirul.	24
Copacul	26
Bradul	28
Umbre în pădure	30
Pe baltă, în amurg	32
Visul spicelor.	34
Românul	36
Căsuțe mici.	38
Căsuțe triste	40
Căsuțe albe.	42
Am priceput	44
In zilele de toamnă	46
Un vis de iarnă	48
Trec zile...	50

	<u>Pag.</u>
Orologiului	52
In cercu-i de lumină	54
Duplex.	56
Era târziu...	58
Intr'o seară.	60
Când voi venî	62
Pământul.	64
Ași vrea să 'mbrățișez	66
Simfonie de toamnă.	68
Petale	70
Cuvântul	72
Romanța violentă	74
Cântecul lebedei.	76
S'a întors corabia	78
In portul trist	80
Dor	82
Sonet medieval	84
Salome.	86
Cleopatra.	88
Semiramis	92
Satirul	96
Vâltoare	100
O ! joacă Phyllis	102
Dionysos	104
Lângă foc	106
Diabolica.	108

ERATA

La pag. 39. Terțetul prim, rândul întâi a se ceti : „Sau poate nu ?“

La pag. 51. Terțetul prim, rândul întâi a se ceti : „cum duce“ în loc de : eum duce

La pag. 74. Titlul a se ceti ; „romanță violetă“ în loc de ; „violentă“

La pag. 85. La rândul ultim a se ceti ; „turlă“ în loc de „turlă“

La pag. 105. La terțetul prim lipsește rândul : „Pe când sub vrajă trupul ei s'o frâng“

Idem La terțetul al 2-lea a se ceti ; „luna“ în loc de *una*

